

Telegraful

Organ național-bisericesc. — Intemeiat în 1853 de Mitropolitul Andrei Șaguna
APARE SAPTAMANAL



2 ex. (Of.)
Asociațiunea pentru literatura română și
cultura poporului român

Str. Șaguna 8

Sibiu

Abonamentul:

Un an 800 Lei. — Șase luni 40 Lei. — Trei luni 200 Lei. — Pentru străinătate un an 2000 Lei. — Pentru America 3 Dolari. Abonament de sprijin 500

Articole și corespondențe

se adresează REDACȚIEI Telegraful Român Sibiu strada Mitropoliei Nr. 45. — Articole nepublicate nu se înapoiază. — Scrisori nefrancate se refuză.

Prețul inserțiunilor

un petit 10 Lei pentru odată, dacă se publică de mai multe ori se dă rabat corespunzător

Abonamentele și inserțiunile

se adresează ADMINISTRAȚIEI ziarului Telegraful Român, Sibiu, strada Mitropoliei Nr. 45

Preotie și curăție

Preoția este un adânc atât de mare de înfricoșată răspundere în cărmuirea omenirii spre buna viețuire de aici și spre mântuirea veșnică, încât oricât s'ar medita asupra ei, nu poate fi cuprinsă în întregime și oricât s'ar sili cineva să o înfăptuiască în deplinătatea ei, nu poate ajunge niciodată la capăt.

Tocmai de aceea, orice cădere sufletească în lume, fie individuală, fie colectivă, orice învățare în neștiință și în patimi, chiar dacă are și alte multe pricini, îl arată cu degetul și pe preot ca părtaș la vina acestui neajuns. Preotul trebuie să poată opri lumea de pe povârnișul căderii, trebuie să o poată înălța pe culmile vieții în lumina duhului. Dar acest «trebuie să poată» înseamnă în primul rând o uriașă luptă pentru înălțarea sa; înseamnă nu o putere dată dela început de-a gata, ca o unealtă naturală, ci o obligație de-a o găsi, cu asigurarea însă că o va găsi sigur, de o va căuta neconținut. Dacă nu poate face minuni în viața sufletelor, nu are scuza unei neputințe care pur și simplu nu poate fi înfrântă, ci e vinovat că nu a lucrat zi și noapte asupra sa în așa fel ca să poată face minuni; ca să-și facă ființa o atât de bună conducătoare de puteri spirituale, încât să nu-i poată rezista nici o inerție sufletească.

Preotul așadar e merit să lucreze cu toată ființa sa, nu numai prin vre-o latură, sau vre-o destoinicie parțială a sa, dobândită așa cum se dobândesc dexteritățile prin cari lucrăm asupra materiilor sau a hârtiei de birou. El trebuie să coboare ducând pe brațe ființa sa jertfită în întunecimile sufletelor învățate, să le înmoaie cu sângele său și să le lumineze consumându-se ca o torță.

Precum trupul sleit de puteri nu se reface decât printr'o transfuzie de sânge dela un trup sănătos, așa o viață sufletească încremenită și stinsă, nu se poate înviora decât dacă preotul își îmbibă în ea cu totul ființa sa, care trebuie să fie întreagă numai curăție și numai dragoste. Iar dacă ar face aceasta nu numai un singur preot, ci toți, lumea s'ar înnoi, săvârșindu-se minunea.

Preotul nu e un oarecare agent cultural exterior, asemenea atâtor din zilele de azi. Ci el este, sau e merit să fie, aluatul dinlăuntru, veșnicul revoluționar al lumii de dinăuntru. El este la intersecția între Dumnezeu și oameni, ceea ce înseamnă că nu e la suprafață, ci în adâncul planului de viață al sufletelor, făcând să se reverse în ele apele vii cari alungă uscăciunea și nerodirea. A fi între Dumnezeu și om, nu este tot una cu a fi spațial între ei, ci a fi la un adânc la care nu poate cobori omul învățat, — pentru ca să faci din ființa ta sensibilă și vibrantă la adierea Duhului, punte și mediu prin care să treacă puterile dumnezeiești într'un suflet încremenit, care nu e în stare să se înfioare de ele, dacă nu e atins de vibrațiile unei ființe asemenea cu a lui.

Răspunderea și rolul unic de înfricoșat al preotului vine deacolo că prin el vrea să lucreze Duhul dumnezeesc și necreat pentru a face după asemănarea sa lumea sufletelor create. Preotul nu e cu totul din lumea aceasta, ci e într'un anumit înțeles al cerului, având o misiune cerească pe pământ. Dacă încetează de-a fi mediu transmisor al cerului, pământul cade cu totul în întunec și pierzanie.

Preotul, spre deosebire de orice profesionist al pământului, trebuie să

lupte pentru cer cu tot ce e inerție pământească.

Dar lupta trebuie să o dea întâi în el și în el trebuie să o poarte în toată viața. Mai intuitiv vorbind, ființa lui e prima linie de bătaie în care trebuie să lupte, deși încordarea lui trebuie să răzbească departe dincolo de ființa sa.

Dacă nu se va face pe el curat de patimile cari reprezintă ostilitatea împotriva hului și inerția spre materie, cum se va turna pe sine ca esență tămăduitoare în ceilalți oameni? Dacă puterile de subțiere duhovnicească ale cerului trebuie să le transfuzeze în suflete prin ființa sa, cum o va face aceasta dacă n'a devenit el însuși un transparent și un bun conducător al luminii cerești?

Iată de ce Teognost, un sfințit autor al Filocaliei, spune că cel ce s'a învrednicit de preoție trebuie să se fi îndatorat mai înainte, de a vieții ca unul ce s'a adus jertfă morții patimilor și plăcerilor. «Să te atingi de cele sfinte, cu conștiința înălbită de curăție, ca un sfânt, după ce te-ai înălbit mai înainte, prin pârăie de lacrimi, mai mult decât zăpada».

Primejdie de moarte veșnică își atrage preotul care, nesocotind datoria înduhovnicirii sale prin curățire desăvârșită de patimi, se apropie de jertfa dumnezească, îndrăsnind să facă pe mijlocitorul, fără să fie mai mult decât omul de rând, pe care Dumnezeu nu-l admite să se apropie de sine deadreptul:

«Un preot oarecare, zice, ce era totodată și monah, având faimă de evlavie și fiind cinstit de mulți pentru arătarea cea dinafară, dar înăuntru, pe ascuns, aflându-se întru desfrânare și întinat, odată, la săvârșirea dumnezeiești și sfinte slujbe, când s'a apropiat cântarea Heruvicului, plecându-și grumazul, ca de obicei, înaintea sfintei Mese și cetind: «Nimenea nu este

vrednic...», s'a aflat dintr'odată mort, părăsindu-l sufletul într'o înfățișare ca aceasta».

Atât de desăvârșit trebuie să fi devenit preotul, ființă a cerului, nerobită pământului, încât oricând să fie bucuros de-a primi să fie desbrăcat de haina vieții de aici. «Dacă te temi de moarte, încă nu te-ai împreunat prin dragoste cu Hristos, pe care te-ai învrednicit să-L jertfești cu mâinile tale și cu al cărui Trup te-ai săturat. Căci dacă s'ar fi întâmplat aceasta, te-ai sărgui să te duci acolo unde este Cel iubit, nemaipunând preț pe viață și pe trup».

Preotul jertfind pe Hristos, trebuie să-și fi asimilat voința Lui de jertfă. Dacă vrea să toarne în suflete simțirea jertfei lui Hristos, care să le înmoaie, trebuie să-și însușească și el însuși, ca mediu al ei, simțirea jertfelnică, hotărârea de jertfă. Dacă n'a ajuns la această stare, murind lumii, îl așteaptă muncile veșnice:

«Făcându-te jertfitor al Trupului lui Dumnezeu și părtaș de El prin cuminecătura, te-ai îndatorat să te împreuni cu El și în asemănarea morții Lui, nemai trăindu-ți ție, ci Celui ce s'a răstignit și a murit pentru tine, cum zice Apostolul. Iar dacă trăești în patimi, trupului și lumii, gătește-te ca să treci prin moarte la pedeapsa cea fără de moarte, de nu te vei opri de bună voie, înainte de moarte, dela jertfa cea fără de sânge. Dar mulți din cei ce săvârșesc cele sfinte cu nevrednicie, fiind răpiți fără de veste de moarte, au fost trimiși la Judecata deacolo».

Pe cât de mare este răspunderea preoției, pe atât este de înfricoșată, firește, și sancțiunea rânduită pentru nesocotirea ei. Toate păcatele pe cari oamenii le fac din negrija preotului, i se vor socoti ca vină, spune un alt sfânt din Filocalie.

D. STĂNILOAE

FOIȘOARA

CAPITOLUL I

Fundamentarea teologică a misionarismului laic

(5) de Preot Dr. CORNELIU SÂRBUR

Preînchipuită încă în Vechiul Testament, realitatea Bisericii ca trup mistic al Domnului e bogat testată în Noul Testament. Intrucât unele din aceste mărturii le-am citat deja în cursul expunerii de mai sus și pentru a nu ne repeta, ne mulțumim să trimitem la clasicele locuri în chestiune, și anume: Fapte 9, 4—5; 1 Corint. 6, 15—17; 1 Corint. 10, 16—17; 1 Corint. 12, 12—28; Romani 12, 4—8; Colos. 1, 18; Colos. 1, 24; Colos. 2, 18—19; Colos. 3, 14—15; Efes. 1, 22—23; Efes. 4, 3—4; Efes. 4, 11—16; Efes. 4, 25; Efes. 5, 23—32.¹

Cât privește sf. Părinți, aceștia — deși nu ne-au lăsat nici o scriere specială despre ființa tainică a Bisericii — încă ne oferă mărturii bogate despre realitatea trupului mistic al Domnului. După sf. Ignatie Teoforul,

¹ După Deibel Ludwig; Leib Christi. Sin und Deutung des innerkirchlichen Lebens. Fr. i. Br. 1940, p. 17—30. Citat la Chițescu N.: O. c. p. 311.

² Cf. Chițescu N.: O. c. p. 287.

Hristos formează împreună cu credincioșii un singur trup mistic,¹ iar sf. Irineu învață că Biserica este trupul celui de al doilea Adam² sau se pronunță astfel despre sf. Taină a Botezului: «Căci trupurile noastre prin acea spălare, care-i împotriva corupțiunii, au primit unitate; însă sufletele prin Duh».³ Sf. Atanasie cel Mare, «Părintele ortodoxiei», urcă această doctrină la înălțimi nebănuite, învățând că Hristos e viața Bisericii, în care El e proslăvit, sfințit și creat, ca urmare a Întrupării Sale, și a îndumnezeirii noastre prin har.⁴ Pe urmele lui, sf. Părinți vor lămurii, adânci și accentua așa de mult punctul de vedere atanasian în taina unirii lui Hristos cu Biserica Sa, încât teologii apuseni de mare faimă vor acuza pe unii dintre ei, că profesează o Întrupare colectivă și nu una individuală.⁵ Totuși dăm cuvânt și Fer. Augustin, care spune despre identificarea lui Hristos cu Biserica următoarele: «Acest om, răspândit pretutindeni, al cărui cap e acolo sus și membrele aici jos»,⁶ sau: «Hristos și Biserica sunt o singură persoană, un singur om desăvârșit, arătându-se în toată plinătatea Sa,⁶ pentruca apoi să isbucnească în

¹ Idem, ibidem, p. 286.

² Idem, ibidem, p. 286.

³ Contra haereses, lib. III, cap. 17. Migne, P. G. 7, col. 930; «Corpora enim nostra per lavracum illam, quae est in corruptionem, unitatem acceperunt; animae autem per Spiritum».

⁴ Chițescu N.: O. c. p. 286.

⁵ Cf. Mersch E.: Le corps mystique du Christ. Louvain 1933, t. I, p. 389, 435.

⁶ In Ps. XLII. Migne, P. L. 36, col. 476.

⁶ In Ps. DI, sermo I. Migne, P. L. 37, col. 1295.

exclamația: «O, taină a evlaviei; o, semn al unității; o, lanț al iubirii! Cine vrea să trăiască are unde trăi, are din ce să trăiască. Să se apropie, să fie încorporat Lui, ca să fie făcut viu».¹ În fine, sf. Maxim Mărturisitorul (580—662), adâncul cugetător care sintetizează în scrisul său principalele sisteme patristice antecedente,² se pronunță astfel despre mădularele Bisericii: «Nici unul nu e cătuși de puțin despărțit prin nimic de ceea ce-i comun, ca să fie de sine. Toți există împreună unii cu alții și sunt uniți prin unicul har și unica putere simplă și nedespărțită a credinții... precum din felurite mădulare este și se cunoaște un singur trup, vrednic de Hristos însuși, care e cu adevărat capul nostru».³

Întreagă viața deplină a lui Hristos trăește în trupul Său mistic; Biserica, precum și în singuraticii membri ai acesteia, pentruca sunt mădulare ale acestui trup. Numai Biserica e trupul Său, iar singuraticii membri ai Bisericii sunt numai mădulare ale acestui trup. Biserica e apariția vizibilă a trupului tainic al Domnului, forma vieții Sale adecvată și accesibilă oamenilor sau organul comunicării acestei vieți a Capului, singuraticelor mădulare. Datoria ei este de a acționa cu puterea viața și cu instrumentele sale, «spre desăvârșirea sfinților, pentru lucrul slujirii, pentru zidirea trupului lui Hristos».⁴ De aceea în orga-

¹ Tractatum in Io. Evang., cap. XXVI 13, Migne P. L. 35, col. 1612

² Cf. Stăniloae D. Dr.: Cosmoul și sufletul, chipuri ale Bisericii. In «Revista Teologică», Martie—Aprilie 1944, p. 164.

³ Mistagogia, cap. I. Trad. de Dr. D. Stăniloae; O. c. p. 171.

⁴ Efeseni 4, 12.

Nr. 6668/1944

Notificare oficială

În Academia teologică «Andriană» din Sibiu se primesc absolvenți de liceu cu bacalaureat și absolvenți cu diplomă de seminar teologic.

Cererile de primire pentru anul academic 1944/45 se vor adresa Consiliului Arhiepiscopesc până la 1 Sept. 1944, însoțite de următoarele documente:

1. Extras din matricola botezaților;
2. Extrasul de naștere dela oficiul stării civile;
3. Diploma de bacalaureat sau de absolvire a seminarului teologic;
4. Certificat medical despre starea sănătății dela medicul de circumscripție;
5. Alte eventuale documente recomandatoare.
6. O dovadă dela autoritatea competentă, că a prestat muncă de folos obștească în vara acestui an.
7. Dovadă de purtare dela oficiul parohial local.

Toți studenții sunt obligați a locui în internatul Academiei.

Inscrierile la Academie se vor face în zilele de 25—28 Septembrie; în 29—30 Septembrie studenții se vor mărturisii și cumineca.

Paralel cu înscrierile se vor ține și examenele sesiunii de toamnă (corigență, anuale, de licență).

Deschiderea solemnă a anului academic se face Duminecă în 1 Octombrie, iar începerea cursurilor Luni în 2 Oct., ora 8 dimineața.

Studenții cari nu se vor prezenta la timp la înscriere, vor fi considerați retrași din Academie.

Înainte de înscriere, fiecare student va achita la oficiul de casă al Consiliului Arhiepiscopesc suma de Lei 15,000 ca primă rată din taxa de întreținere în internat, plus Lei 200 didactru. Taxa de întreținere în Internatul Academiei e de Lei 67,000. Pentru studenții noi înscriși stau la dispoziție 35 burse à 30,000 Lei anual. La Rectorat studenții anului I vor achita la înscriere, taxa de Lei 1425 și Lei 6985 jumătate din costul reverenții, restul costului reverenții îl va plăti Consiliul Arhiepiscopesc; an II Lei 1290; an III Lei 1290; an IV 1290 Lei.

Inscrierea se face la Rectoratul Academiei, după ce studenții vor dovedi cu chitanțe, că au achitat rata I din taxa de întreținere. Tot la înscriere studenții anului I din Arhiepiscopie sunt obligați să prezinte o declarație scrisă și de părinți

ori tutori, la oficiul parohial, în care se obligă, că după absolvirea cursurilor teologice vor intra și vor servi cel puțin 5 ani în clerul Arhiepiscopiei, — în caz contrar, vor restitui ajutoarele de cari vor fi beneficiat în Academie. Studenții din alte eparhii sunt obligați, în caz că nu vor servi în Arhiepiscopie, să restituie numai eventualele ajutoare ce le vor fi primit dela Consiliul Arhiepiscopesc.

Cei primiți în Academia teologică (an I) de către Consiliul Arhiepiscopesc, vor fi supuși înainte de înmatriculare, în ziua de 25 Sept. a. c. ora 9 dimineața, unei vizite medicale și unui examen de aptitudini muzicale, cu caracter eliminativ.

Fiecare student va aduce cu sine îmbrăcămintea necesară (*obligator reverendă*), precum și hainele de pat și anume: o plapomă sau straiu, trei cearceafuri și trei cearceafuri pentru plapomă, eventual straiu, o perină cu trei fețe de perini, două cămăși de noapte, 4 ștergere, 4 șervețe, o saltea și o învelitoare de pat.

Părinții protopopi, preoții și profesorii de religie sunt invitați a sfătui pe tinerii buni, ieșiți din școlile secundare, ca să îmbrățișeze chemarea preotească. Vor atrage în special atențiunea asupra faptului că tinerii lipsiți de mijloace și merituosi vor beneficia de burse.

Absolvenților Academiei teologice „Andriană» li se acordă titlul de licențiat în teologie.

Preoția a fost slujba cea mai de cinste și mai iubită în trecutul neamului nostru, deschizând larg teren de muncă pentru binele poporului. Ea este și astăzi chemarea care dă cele mai înalte rosturi pentru viața unui om. Pentru omul de studiu, teologia deschide cele mai vaste și mai atrăgătoare perspective cu problemele ei vitale, cu realitățile cele mai esențiale, spre care se îndreaptă preocuparea omului. Pentru omul de acțiune, care vrea să joace rol important în direcționarea vieții neamului și a societății, preoția oferă marile ei posibilități și necesități misionare cu cuvântul și cu fapta.

Nu există azi nici o misiune mai nobilă căreia să-și închine omul viața, ca preoția și studiul teologic.

Sibiu, din ședința secției bisericești dela 4 Iulie 1944

Consiliul Arhiepiscopesc

Orășenii în diaspora

Întotdeauna răul are și un bine, care se vede fie imediat, fie mai târziu. Este o pedagogie divină, pentru că suferința să nu fie prea amară. Bunăoară erezia n'a fost decât un „prilej nenorocit” pentru fixarea dogmei creștine. „Trebuie să fie între voi și eresuri ca să lase la lumină cei lămurii”, spune sf. ap. Pavel [I C. 11, 19].

În secolul primar, când Iudeii au început persecuția împotriva creștinilor în frunte cu apostolii din Ierusalim, cu care ocazie a căzut cel dintâi martir creștin în persoana arhidiaconului Ștefan, aceștia fugind, s'au răspândit în împrejurimi, dând naștere unui misionarism creștin înafara Ierusalimului. Iudeii au vrut să extermină creștinismul din Ierusalim, dar i-a dat ocazie să se răspândească și în împrejurimi. Persecuția Iudeilor a fost ca un baston cu care au vrut să lovească în cărbunii credinței creștine, dar, lovind, scântele au sărit în toate părțile și focul creștinismului s'a aprins mai tare.

Să luăm alt exemplu, din vremea noastră. Este cazul filozofilor și teologilor ruși fugiți din patria lor din cauza regimului bolșevic. A fost tot „un prilej nenorocit” de a face cunoscută Ortodoxia răsăriteană în Apusul catolic și protestant. Și nimeni nu poate tăgădui aportul teologilor ruși din diaspora pentru cunoașterea Ortodoxiei.

Războiul acesta, între alte surprize, ne-a pus în fața unui fapt nou: pulverizarea vieții orașului și marșul lui forțat către sat. E un proces invers de până acum, când „satul a ajuns în momentul de față la o prefurcă, pe care n'a avut-o niciodată în istorie,” și din care viața rurală ar avea mult de câștigat. E drept că e cam egoistă și forțată această îmbrățișare a satului, lumea orașelor fugind îngrozită să-și scape viața; dar, oricum, oamenii doritori de bine au crezut și cred că prezența unui număr atât de mare de orășeni în satele noastre nu trebuie să lase numai „amintirea unor vremuri de restricție” de azi, ci să lase și urme binefăcătoare. Exodul acesta dela orașe la sate să fie „un prilej nenorocit” pentru cunoașterea și ridicarea nivelului de viață al satelor noastre.

Până acum satul a fost ăcolit. Nu este vremea acuzărilor, dar nu trebuie să se supere nimeni de amintirea acestui lucru. Gândurile bune n'au lipsit nici de sus, s'au arătat inițiative particulare pe alocurea, dar prea mult nu s'a făcut. Satul fiind lipsit de confortul și atracțiile orașului, când vedeai copiii înotând prin tina ulițelor cu câțaligi ca să vină la școală, de parcă erau cocori în delta Dunării, bănuiau că în afară de preot și învățător n'o să stea în el medicul, agronomul sau alt

titrat obligat să-și facă „stagiul” și abea aștepta să-și ia sborul. Nici fiili satelor nu și-au mai adus aminte toți de satul în care s'au născut.

Acum iați-i pe toți în lumea satelor, ducând cu ei, într-o oarecare măsură, ceva din lumea orașului. Intrucât nu se știe cât va ținea fenomenul acesta și nu se știe care va fi viitorul orașelor, s'a pus întrebarea ce se va alege din îmbrățișarea orașului cu satul, nu cumva moartea satului cu tradițiile lui? Găsuri din cele mai autorizate prevăd un bine. „Mutând confortul modern la țară, viața rurală ar căpăta un aspect civilizată și țara înreagă ar deveni un oraș în îmbrățișare. S'ar putea spune că aceasta ar însemna moartea satului? Poate da și poate nu. Civilizarea satului nu înseamnă neapărat moartea, ci transformarea lui în sensul îmbunătățirii. Binefacerile tehnice și ale științei vor aduce un plus de vitalitate în popor. Afară de aceasta, satul are un spirit puternic, și natura posedă puteri de transformare chiar asupra celor ce vin cu intenții de a o domina. Refugiul la țară e refugiul în sânul naturii, care regenerează și armonizează compoziția psihologică a omului. Din orașanul abstractizat și unilateralizat ea face un om concret și deplin. Întreaga viață a poporului ar deveni astfel o fuziune intimă între cultură și civilizație, lucruri care chiar în Europa începuseră să înfățișeze caractere îndaielnice. Orășenizarea satului și ruralizarea orașului ar aduce pe nesimțite la dispariția distanțelor sociale, din care se nasc azi gravele conflicte în sânul aceleiași națiuni” [Nichifor Crainic, Gândirea Nr. 6 1944 pag. 252].

Nu-i revistă și ziar care să nu fi comentat faptul acesta. Ne-am fi așteptat ca din primul contact să auzim un început de bine pentru sat. S'au înfățișat însă și fapte, pe care nu le mai amintim aci. Ziarele au publicat apelul unui preot, care chema pe oaspeți la biserică. Alte fapte mai grave au făcut ca însuși Patriarhul țării să le adreseze o „Chemare la realitate”. Sânt oameni desnădăjduiți, care uită că scăparea este o credință tare și un suflet înălțat. Sânt alții nepăsători, în sufletul cărora, — câte schimbări nu s'au făcut în lumea asta, — nu s'a schimbat nimic. Și pe unii și pe alții, și pe toți, cu mare grijă și cu tact, Biserica trebuie să-și aibă în seamă și să intervină oricând ori se observă fapte și atitudini nefavorabile credinței și sufletului curat al satului. Totodată subliniem tactul deosebit al factorilor locali: preot, învățător și alți intelectuali, în orientarea și eventual invitarea orășenilor la lucru pentru binele satului. Și mai credem că trebuiesc chemați în primul rând cei care au

nismul ei. Capul ei a rânduit „pe unii apostoli, pe alții prooroci, pe alții evangheliști, iar pe alții păstori și învățători”,¹ cari cu toții sunt datori — potrivit chemării și puterii primite — să lucreze pentru desvoltarea integrală a Bisericii.

După cum există o comuniune vitală între Hristos și Biserica, tot așa există o atare comuniune între El și mădularele Bisericii sau între acestea și Cap. În consecință, viața trupului tainic al Domnului trebuie să se clădească nu numai pe viața Capului, ci și pe viața proprie a mădularelor Sale. Căci viața și creșterea trupului mistic nu-i numai îndatorirea Capului, ci și a Capului unit cu mădularele. În organismul minunat al trupului mistic, în care Capul plinește trupul, iar trupul întregeste Capul, fiecare faptă și fiecare durere a mădularelor întregeste săvârșirea și suferința Capului.²

Organicitatea, interdependența și influența dinamismului vital și creator al trupului mistic al Domnului: Biserica devin și mai evidente prin adâncirea naturii acestui organism cu ajutorul asemănării acestei naturi cu natura omului. Această comparație ne-o justifică deplin faptul că Hristos există în Biserică ca suflet în trup și-și manifestă — după cum am văzut — puterea sa viuificatoare prin viuificarea și activarea tuturor mădularelor organismului bisericesc.³ Între Hristos și Biserica Sa, există un raport

de solidaritate: După cum sufletul dă viață trupului, tot așa Hristos — sufletul Bisericii prin Sf. Duh — viuifică trupul Său mistic: Biserica. Pe de altă parte, după cum trupul fără suflet este mort, tot așa Biserica fără Hristos moartă este. Inversul: că adevărat Hristos fără Biserică este mort, nu-l putem afirma, după cum nici sufletul fără trup nu este mort. Dar după cum există o atare și între suflet și trup, tot așa între Hristos și Biserica este — vorbind omenește și nu într-un totu adevărat situației — o relație funcțională și de destin: Hristos nu-și poate împlini integral rostul venirii Sale în lume: izbăvirea și fericirea oamenilor decât prin Biserică.

Odată legitimată această comparație, o putem fructifica și mai departe. După cum viața și destinul omului se promovează numai printr-o colaborare armonică continuă între suflet și trup sub comandamentul celui dintâi, tot așa viața și rostul Bisericii se realizează numai printr-o conlucrare armonică, intensă și neîntreruptă între Capul organismului ei: Hristos și trupul acestui organism: ierarhia și credincioșii sub conducerea — prin Sf. Duh — Capul ei. Rezultă de aici că în sânul Bisericii se pășeste bine și cu spor numai călcând pe făgașul voit de Hristos și că tot ceea ce nu-i rânduit după voia Capului ei, este o desfigurare sau pervertire a organismului ei, care fapt are drept consecință periclitarea mai mult sau mai puțin gravă a vieții și împlinirii rostului ei. Căci după cum în trup toate membrele trebuie să-și păstreze destinația și funcțiunea lor pentruca acesta să-și poată îndeplini de-

stînul, tot așa și în sânul organismului Bisericii toate mădularele trebuie să-și păstreze neștirbit rostul și funcțiunea, dacă Biserica vrea să pășească spre împlinirea totală a menirii sale. Și după cum în viața trupului toate membrele sunt angajate activ în mecanismul vital al acestuia, tot așa în viața și desvoltarea Bisericii trebuiesc puse în mișcare toate elementele ei constitutive, fiecare cointeresată și responsabilă solidar de bunul mers al vieții bisericești. În sfârșit, după cum în trup dușmanii vieții acestuia sunt înlăturați prin reacțiunea viguroasă a întregului organism, adevărat cu contribuția tuturor membrilor sale, tot așa Biserica își poate croi drum larg prin lume și poate înlătura obstacolele din calea propășirii sale, numai prin vigoarea ce i-o mijlocește punerea în acțiune și luptă a tuturor mădularelor sale componente.

Turnând aceste considerațiuni și mai mult pe linia care duce la rezolvirea problemei noastre, adăugăm următoarele: Prin însăși ființa sa, apartenența la mădularele constitutive ale Bisericii prin incorporarea în trupul tainic al Domnului: Biserica, îndreptățește și obligă la exercitarea misionarismului laic. Căci această incorporare aduce cu sine obligația și îndreptățirea fiecărui mădular incorporat de a contribui — în mod solidar cu celelalte mădulare — la viața și desvoltarea trupului mistic al Domnului: Biserica, ceea ce se confundă în fond cu obligația exercitării misionarismului, care nu-i altceva decât lucrarea ce promovează creșterea intensivă și extensivă a orga-

¹ Efeseni 4, 11.

² Cf. 1 Corint. 12, 21—27; Efeseni 4, 16.

³ Cf. Silvestru Ep. de Canev: Teologia dogmatică ortodoxă. Trad. de Arhim. Gherasim Miron. București 1903, vol. IV, p. 253.

Din grădina Darurilor de Sf. Nicodim Aghioritul

Ascultă glasul Duhului ce este în tine, creștine, pentru că și tu dacă nu depărtezi harul Lui, cel sfânt, prin pătimi și păcat, pe care l-ai primit la Botez, totuși îl păstrezi în sufletul tău, neschimbându-l, prin mijlocirea virtuților și păzirea poruncilor lui Iesus Hristos,

Mai mult, dacă aprinzi flacăra Duhului, aruncă mai dinainte pe cele ce-ți sânt împotriva, și n'o stânge prin le, și prin faptă, re, — cum ne-a poruncit Sfântul Pavel zicând: „Duhul, nu-L stângeți” [Tes. 19].

Făcând acestea, află că te asemeni Feleoarei Maria și că nu numai sufletul tău laudă pre Dömnul, dar și Duhul Tău, adică darul lui Dumnezeu pre care l-ai luat, se va bucura de Dumnezeu Mântuitorul tău care nu-ți va ușura felul în care vei muri, dar care se va înălța și-ți va scurta toate piedicile care îți sânt împotriva, după cum explică și Teofilact.

Iar aceea tresăltare a Dohului și a inimii tale te va face ca să cunoști că cu adevărat ai fost botezat și cu adevărat ai primit pe Duhul Sfânt; și inima ta va tresălta de atâtea ori de câte ori va vedea privi în tine, și de câte ori cât Duhul Sfânt va lucra în taină în sufletul tău prin mijlocirea sfintei rugăciuni, numită *Rugăciunea inimii* dar mai ales în vremea Sărbătorilor Stăpânei și de Dumnezeu Născătoarei, și când primești dumnezeieștile Taine.

Așa mărturisesc Marele Atanasie — în răspunsul către Antioh — când întrebat, dacă omul care s'a botezat, fiind încă copil a primit Duhul Sfânt, — și zice: „Profetul Isaia a spus către Dumnezeu Mântuirii: — „de frica Ta Doa mne, în pânțele nu vom lua, și ne-am intristat și am născut Duhul Mântuirii” Prin arm născut după mântuirea care a zămislit în pânțele, din mișcările pruncului află nedoios că a luat rod, tot așa și sufletul creștinului adevărat nu prin cuvintele părinților, ci prin faptele și înălțările inimii lui, învață din bucuria Sufletului Său că a luat Duhul Sfânt, când a fost botezat.

[Fragment din lucrarea: „Grădina Darurilor”, de Sfântul Nicodim Aghioritul].

Trad. de Pr. David S. Popescu

Se face apel la conștiința patriotică a flecăruilor cetățean, ca în împrejurările excepționale de azi și în scopul acoperirii necesităților de alimentare națională, să facă subscrierile voluntare la împrumut peste contribuția minimală obligatorie și să renunțe la titluri în favoarea statului.

Viața mea întru Hristos

(4)

[Urmare]

Odihna, fiind dorința de căpetenie a tuturor, noi l-o vrem și celui răposat, rugându-ne lui Dumnezeu pentru aceasta. De aceea nu e oare o nesocotință a ne tângui prea mult pentru cei răposați? „Venți la mine toți cei osteniți și împovărați Eu vă voi odihni”, zice Domnul (Matei 11, 28). Așa dar răposatul nostru cel ce cu sfârșit creștinesc s'au nui tot dela noi răspund acestui glas Dumnezeiesc și se odihnesc.

Pentru ce dar să ne tânguim atât?

În sufletul omenesc, care stăruie să și petreacă o viață curată duhovnicească, se dă una din cele mai subtile și mai grele lupte cu gândurile deșarte ce ne vin la orice clipă din viață — este un război nevăzut (duhovnicesc). Trebuie să fi în orice clipă și asupra oricărei întâmplări cu vâzdu limpede, pentru ca să poți prinde îndată gândurile cele rele, cari să strecoară în suflet, pornind dela cel viclean, și așa să le birui pe ele. Unii ca aceștia trebuie să aibă inima lor întodeauna înflăcărată de focul credinței, smerenței și dragostei. Altfel în firea acestora poate prea lesne să-lășului viclenia diavolească.

† Dr. Vasile Bologa

(1859—1944)

La Geoajul de Sus, în satul său natal, a decedat în 13 Iulie 1944, după scurte suferințe, fostul director de liceu Dr. Vasile Bologa, în patriarhala vârstă de 85 de ani, și a fost înmormântat în 15 Iulie, în cimitirul municipiului Sibiu.

Cu moartea lui Dr. Vasile Bologa dispăre, din rândul tot mai rarit al bătrânilor dascăli pensionari, un fost valoros slujitor al catedrei românești din Ardeal.

Plecat din smerite începuturi sătești, a învățat carte în comuna sa de naștere, apoi în orașele Alud și Alba-Iulia, la școale ungurești, unde a luat examenul de maturitate (bacalaureat) în 1879. În 1882 a obținut absolutorul teologic în secția teologică a Seminarului „Andreian” din Sibiu. — A funcționat întâi ca învățător în Vinerea, apoi în Orăștie, în 1882 și 1883, când a obținut diploma de învățător pentru școale primare române. În anii următori și-a continuat studiile la universitățile din Budapesta și Viena. În 1888 a fost promovată doctor în filosofie la universitatea din Budapesta, pe baza tezei „Interesul pedagogic după Herbert”.

În același an a fost ales învățător la Școala civilă de fete a „Astrei” din Sibiu. Mai târziu a ocupat postul de director al acestei școale, iar după 1919 e numit director al liceului de fete „Domnița Ileana” din Sibiu, unde funcționează până la pensionare.

Timp de un an, în 1901—2, a fost și profesor provizor la Seminarul „Andreian”.

La Asociațiunea „Astra” a slujit câțiva ani ca secretar al doilea. În timpul din urmă era președintele funcționarilor pensionari din județul Sibiu și membru în consiliul de administrație a băncii „Albina”.

A publicat: *Studii pedagogice și Discursuri* (1905), *material de folclor, monografia mănăstirii din Geoajul de sus* (în Tel. Rom. 1890) ș. a.

S'a dovedit, în toată vremea, om activ, bun român și înflăcărat naționalist. Odihnească cu dreptii!

Poșta Redacției

Dlul Dr. L. I. Cr. în G. Probleme mult mai însemnate sânt la ordinea zilei, decât „problema” schimbării în alb a costumului negru preoțesc... Trimiteți întrebarea în altă parte, dacă tocmai stăruii în deslegarea ei.

Dlul Dr. E. M. în R. V. Sântem pentru forma Paștilor și Paștilor, cum se aude în tot Ardealul, și nu Paște și Paștelul.

După viclenia vine împușnarea credinței sau necredința și după acestea și orice rău. Apoi nici prin lacrimi nu te vei mai spăla de rețelele acestea. De aceea se ferești mai cu seamă de nepăsare în timpul rugăciunii. Adeseori se întâmplă că din buze ne rugăm, iar în inimă suntem stăpâniți de împușnarea credinței sau de necredință. Cu buzele sale omul pare a fi aproape de Domnul, iar cu inima este departe. Știut este însă, că cel viclean anume în timpul rugăciunii se furișează, punând în funcție îndemânarea lui pentru ca în chipul cel mai neobservat de noi să ne înăsprească și să ne înviclenească inima. Roagă-te deci, frate, și te îmbărbătează — întărește-ți inima!

Dacă vorești prin rugăciune să ceri pentru tine dela Domnul vre-un bine oarecare, atunci mai întâi de toate pregătește-te, întărindu-ți credința încât să fie neînduplecată. Ia din bună vreme măsuri în potrirea îndoielilor și necredinței. Este rău marea dacă chiar în timpul rugăciunii inima ta va slăbi în credință și nu se va mai putea menține în ea. Într'un asemenea caz nici nu trebuie să te mai aștepti că vei mai primi acelea ce ai cerut dela Domnul, îndoindu-te. Fiindcă tu l-ai ofensat pe Dumnezeu, iar El celor

INFORMAȚIUNI

La Orăștie. I. P. S. Sa Mitropolitul Nicolae al Ardealului, împreună cu dl general Macici, comandant de armată, a vizitat în 13 Iulie a. c. orașul Orăștie. Înaltul prelat, în frunte de Intendant de autorități locale, în frunte cu dl secretar general dela Culte și arte, prof. Aurel Popa mai mulți inspectori generali, primarul orașului și alți fruntași. I. P. S. Sa, vizitând noua biserică ortodoxă, unde se fac acum ultimele lucrări în vederea înținosirii apropiate și-a exprimat mulțumirile pentru modul cum s'a lucrat la amenajarea parcului din jurul monumentalei biserici; s'a relevat sprijinul binevoitor dat de generalul Macici care a pus la dispoziția primăriei puterile și mijloacele de transport, necesare întocmirii acestui parc. Dela biserică I. P. S. Sa a trecut la liceul „Aurel Vlaicu”. Credincioșii noștri din Orăștie, ca și alți credincioși refugiați sau evacuați, au găsit liniștire sufletească în binecuvântările Ierarhului și în cuvintele Sale de speranță nelătrântă în biruința dreptății românești.

Prelungire. București 14. — S. P. P. transmite: Ministerul finanțelor aduce la cunoștință, că termenul pentru plățirea impozitului statistic, de 1000 lei, datorat de ori care locuitor al țării, de orice sex, în vârstă de 21 până la 60 de ani impliniți, s'a prelungit până la 31 Iulie 1944. Fără dovada plății acestui impozit, autoritățile publice nu vor plăti nici o sumă și nu vor elibera nici un act.

† Dr. Victor V. Frățilă, tinărul și distinsul doctor în medicină și absolvent al facultății de litere și filosofie la Universitatea din Cluj, — în timpul din urmă medic secundar la spitalul de stat dela Turda, secția chirurgicală, — s'a stâns din viață, în 14 I. c. în vârstă a avea de 31 de ani. Mobilizat pe front, unde cu dragoste și devotament pe front, de 15 luni, a adus alinare durerilor camarazilor răniți, a fost în toată vremea alături de luptătorii din prima linie, în urma unui reumatism articular, care s'a agravat și s'a complicat, tinărul doctor a încetat din viață și a fost înmormântat în cimitirul central din Sibiu. Cuvinte duioase au rostit, la acest trist prilej, păr. prot. Onofrei, prof. universitar O. Ghibu ș. a. În vezi pomenirea lui!

STIRI LOCALE

In biserica catedrală din Sibiu: *Duminecă în 23 Iulie 1944, servesc: I. P. C. Arhim. Teodor Scorobef, cons. Ieronim Grovu și prot. Mihail Neagu; diaconii: Anatolie Scurtu și cons. Alex. Popa și Anatolie Scurtu. Predică: I. P. C. Arhim. Teodor Scorobef. — La Oastea Domnului predică, după parașia ora 4: Pr. Dr. C. Sărbu dela parohia Sibiu-Treistejari.*

Nr. 6775/1944 Școl.

[43] 2—3

Concurs

Pentru suplinirea catedrelor de L. Română și Lucru manual dela Școala Normală de băieți „A. Șaguna”, din Sibiu, pe anul școlar 1944/45, se publică concurs cu termen de 30 zile dela prima publicare.

Cei cari doresc să suplinească una din aceste catedre, își vor înainta în acest termen, Consiliului arhiepiscopesc ortodox român din Sibiu, cereri însoțite de actele necesare pentru numiri.

Candidații să fie ortodocși.

Sunt preferați cei cu studii teologice, pe lângă cele de specialitate.

Sibiu, ședința secției școlare din 4 Iulie 1944.

Consiliul Arhiepiscopesc

Nr. 6769/1944

(42) 2—3

Concurs

Pentru întregirea posturilor vacante de învățători dela Școala primară confesională ortodoxă română „Ioan Popasu” din Brașov, se publică concurs cu termen de 30 zile dela prima publicare.

1. Sunt vacante 2 (două) posturi de învățători.

2. Posturile sunt pentru bărbați, de religie ortodoxă.

3. Vor avea preferință candidații cu studii teologice, cu aptitudini artistice muzicale sau practice pentru lucrul manual și absolvenții Școlii Normale „A. Șaguna” din Sibiu.

4. Învățătorii numiți vor beneficia de salariu dela Stat, ca învățătorii Statului, conform drepturilor pe care le posedă.

Sibiu, ședința secției școlare, ținută la 4 Iulie 1944.

Consiliul Arhiepiscopesc

Parohia ortodoxă română Colun, protop. Avrig, județul Făgăraș.

(44)

1—1

Publicațiune

Parohia ortodoxă română din Colun, protop. Avrig, jud. Făgăraș, dă în antrepriză prin tratarea de bună învoială lucrările de reparare a bisericii, în ziua de 6 August 1944, ora 14, la oficiul parohial respectiv, unde se pot găsi și consulta caetele de sarcini.

Colun, la 14 Iulie 1944.

Preot Alexandru Sasu

ce-L necinstesc nu le împărtășește darurile Sale! „Și toate — a zis Domnul — câte veți cere în rugăciunea voastră cu credință, veți primi” (Matei 21, 22). Deci de veți cere necrezând și îndoindu-vă, nu veți primi. Iar „de aveți credință și nu vă veți îndoii”, mai zice Domnul, atunci „și munții li veți putea muta”. (Matei 21, 21). Inseamnă deci, că necrezând și îndoindu-vă nu veți putea face aceasta. „Dar să ceară (fiecare om) cu credință, nici de cum îndoindu-se, zice ap. Iacob... în îndoială să nu socotească că va primi ceva dela Domnul. Bărbatul cu gândul împărțit e nestatornic în toate căile sale (Iac. 1, 6—8). Acea inimă, care se îndoiește că Dumnezeu îi poate dărui cece cere, își atrage pedeapsa îndoielii: este bolnavicioasă, tare chinulă și mult asuprită această îndoială. De aceea nu întăra pe Atotătorul Dumnezeu nici măcar printr'o umbră a îndoielii, — și aceasta mai cu seamă tu acela care de multime multă de ori ai simțit asupra ta această atotputerincă a Lui. Îndoiala este hulă asupra lui Dumnezeu, este o neobrăzată minciună a inimii — sau al duhului minciunii, care se culbărește acolo — împotriva Duhului adevăratului. Teme-te de ea, ca de un șarpe înveninat! Sau — nu. Ce zic eu? Disprețuește-o și nu mai ținea nici cea mai mică socoteală de ea. Ține-minte că Dumnezeu, în timp ce

tu te rogi și ceri, așteaptă dela tine un răspuns afirmativ la întrebarea, pe care El însuși lăuntric și-o pune: *Crezi tu că eu pot face aceasta?* Da!.. tu ai datorita din adăncul inimii să răspunzi: „Cred Doamne!” (Matei, 9, 28) Și atunci îți va fi fie după credința ta. Îndoielii sau necredinții tale fă ca să vină în ajutor următoarea judecată: Eu cer dela Dumnezeu:

1. *Ceeace există, iar nu ceeace îmi pare sau îmi închipui, nici ceea ce visez și nici bunul fantastic, închipuite. Căci, tot ce există, și-a luat ființă dela Dumnezeu, fiindcă „fără de Dănsul nimic nu s'a făcut, din cele ce s'au făcut” (Ion 1, 13) Aceasta înseamnă că fără El nu poate fi în ființă nimic din cele ce sunt. Totul și-a căpătat ființa dela El, sau după voia și orânduieșii Lui se petrece și se face în lume — prin mijlocirea aptitudinilor și forțelor cu care sunt înzestrate de către El toate făpturile.*

Asupra tuturor celor ce sunt și se petrec în lume, numai Domnul este singurul Viădică omnipotent. Pe lângă aceasta, El „chiamă la viață și pe cei ce nu sânt, ca și cum ele ar fi” (Iac. 4, 17). Deci, dacă eu aș fi cerut cu credință chiar și cece nu este, El ar fi putut să-mi dăruiască, chemând la viață aceea ce eu am cerut.

(Va urma)

Prof. Pavel Grosu